

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: **X**
bytem X
zastoupena daňovým poradcem Jiří Pokorný – daňoví poradci s.r.o.
sídlem Palachova 1391/9a, Liberec 1

proti
žalovanému **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2019, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byly k jejímu odvolání zrušeny dodatečné platební

výměry Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 28. 8. 2018, č. j. X a č. j. X, a řízení byla zastavena. Těmito rozhodnutími správce daně poté, co žalobkyně podala dodatečná daňová přiznání k dani z příjmů fyzických osob za roky 2011 a 2012, jimiž se domáhala stanovení nižší, než poslední známé daně, konstatoval, že daň za rok 2011 se neodchyluje, resp. doměřil za rok 2012 daň ve výši 150 Kč a penále ve výši 30 Kč.

2. Ze správního spisu plyne, že poté, co byla daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2011 a 2012 původně stanovena na základě řádných daňových přiznání a posléze doměřena dodatečnými platebními výměry ze dne 26. 2. 2014 vydanými na základě provedené daňové kontroly, podala žalobkyně podnět k revizi zprávy o daňové kontrole ze dne 2. 8. 2016, který správce daně vyhodnotil jako návrh na obnovu řízení. Žalobkyně v něm popsala, že dne 30. 4. 2015 zpracoval znalec X znalecký posudek, z jehož závěrů plyne, že žalobkyně trpí a v rozhodném období trpěla duševní poruchou, veškeré jí podepsané smlouvy či exekutorské zápisy z let 2011 a 2012 jsou proto neplatné, a žalobkyně z nich tedy nemohla mít majetkový prospěch, o nějž byl v důsledku daňové kontroly zvýšen základ daně. Správce daně řízení o tomto podání žalobkyně zastavil rozhodnutím ze dne 19. 8. 2016 s odůvodněním, že pokud vyšly najevo nové skutečnosti, má žalobkyně právo podat dodatečné daňové přiznání, s ohledem na § 117 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, však nelze nalézací řízení obnovit. Toto rozhodnutí potvrdil žalovaný dne 15. 8. 2017.
3. V mezidobí však již žalobkyně ze shora popsaných důvodů podala dodatečná daňová přiznání ze dne 2. 12. 2016, pro účely řízení před správcem daně jí byl ustanoven zástupce a jako reakci na výzvy k odstranění pochybností podala synem zastoupená žalobkyně dodatečná daňová přiznání ze dne 13. 3. 2017, která však nebyla podepsána zástupcem žalobkyně. Výsledkem této fáze řízení vzešlé z dodatečných daňových přiznání žalobkyně byly dva dodatečné platební výměry ze dne 21. 7. 2017, jimiž správce daně v případě obou řešených zdaňovacích období konstatoval, že daň se neodchyluje.
4. Rozhodnutím ze dne 10. 8. 2017 zrušil správce daně zastoupení žalobkyně jejím synem jako ustanoveným zástupcem, neboť se dozvěděl, že Okresní soud v Semilech rozsudkem ze dne 23. 5. 2017, č. j. X, omezil žalobkyni ve svéprávnosti a jmenoval jí opatrovníka pro život – X, nar. X. Tento opatrovník následně udělil plnou moc k zastupování žalobkyně při správě daní společnosti X– daňový poradci s.r.o., která dne 30. 11. 2017 podala za žalobkyni nová dodatečná daňová přiznání s dílčím základem daně týkajícím se příjmů z kapitálového majetku v nulové výši, opět s argumentací ohledně duševní poruchy žalobkyně a neplatnosti jí uzavíraných smluv, které jí nemohly přinést příjem. Po provedeném postupu k odstranění pochybností ohledně obou zdaňovacích období vydal správce daně shora označené dodatečné platební výměry ze dne 28. 8. 2018, jimiž žalobkyni uvedenou argumentaci neakceptoval a nestanovil daň v nižší výši dle požadavků žalobkyně.
5. K žalobkyní podanému odvolání přezkoumal zmíněná rozhodnutí správce daně žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění žalovaný zrekapituloval shora naznačený předchozí průběh daňového řízení a dále odkázal na úpravu § 141 odst. 1 a 2 daňového řádu a související starší judikaturu Nejvyššího správního soudu. Uvedl, že

základní podmínkou pro zákonné podání daňového přiznání na nižší daň je dodržení objektivní a subjektivní lhůty pro jeho podání. Zatímco objektivní lhůta navázaná na lhůtu pro stanovení daně dle § 148 daňového řádu byla zachována, subjektivní lhůta uplynula, neboť dle žalovaného začala plynout dne 16. 8. 2017, kdy bylo opatrovníkovi žalobkyně X doručeno rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání žalobkyně ve věci povolení obnovy řízení s tím, že podle § 117 odst. 2 daňového řádu nelze obnovu povolit z důvodů, pro něž lze podat dodatečné daňové přiznání. Od doručení tohoto rozhodnutí žalobkyně věděla o všech skutečnostech, tedy o omezení její svéprávnosti i o možnosti podat dodatečné daňové přiznání. Konec subjektivní lhůty připadl na 2. 10. 2017. Tvrzení žalobkyně, že počátek této lhůty je odvozen od 1. 11. 2017, neodpovídá skutkovému stavu.

6. Dle žalovaného je lhůta pro podání dodatečného daňového přiznání na daň nižší lhůtou propadnou, dle správní judikatury týkající se staršího zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nelze po jejím uplynutí využít oprávnění podat dodatečné daňové přiznání na nižší daň. Tyto závěry jsou použitelné i v podmínkách daňového řádu. Správce daně nebyl oprávněn na základě opožděných dodatečných daňových přiznání doměřit daň, žalobkyní k věci uplatněné námitky jsou pro tuto opožděnost bezpředmětné. Nadto však žalovaný dodal, že samotný rozsudek o omezení svéprávnosti při absenci dalších důkazních prostředků neprokazuje, že žalobkyně neměla v rozhodné době žádné příjmy.
7. Žalobkyně v podané žalobě popsala, že v letech 2011 a 2012 uzavírala smlouvy o peněžitých půjčkách, dle nichž jí měl náležet úrok, který správce daně zohlednil při dřívějším doměření daně. Dne 9. 12. 2015 vydal Krajský soud v Praze usnesení č. j. X, jímž na základě znaleckého posudku uzavřel, že smlouva o půjčce uzavřená s paní X je neplatná, neboť žalobkyně byla stížena duševní poruchou. Neplatné tedy musely být i další smlouvy o půjčkách, a žalobkyně proto nikdy neměla nárok na úroky. Žalobkyně již v odvolání proti prvostupňovým rozhodnutím odkazovala na znalecký posudek X a upozorňovala na neplatnost smluv, správce daně však vydal nepřezkoumatelné dodatečné platební výměry, z jeho výsledku postupů k odstranění pochybností plyne, že se nevyjádřil k námitkám žalobkyně. Správce daně si měl platnost smluv posoudit sám, nikoli požadovat rozhodnutí soudu, měl se také zabývat znaleckým posudkem X.
8. K napadenému rozhodnutí žalovaného žalobkyně uvedla, že premisa ohledně toho, že daňový řád a zákon o správě daní a poplatků upravují subjektivní lhůtu pro podání dodatečného daňového přiznání totožně, je nesprávná. Dle žalobkyně lze i přiznání na daň nižší platně podat ve lhůtě pro stanovení daně dle § 148 daňového řádu, k čemuž žalobkyně citovala pasáž z důvodové zprávy k § 141 odst. 2 daňového řádu a uvedla, že toto ustanovení je shodně komentováno v odborné literatuře. Správce daně a žalovaný mají povinnost vyměřit daň ve správné výši, odmítají však přihlídnout k neplatnosti smluv. Žalovaný se k těmto skutečnostem prakticky nevyjádřil a výhradu ohledně znění důvodové zprávy jakož i ostatní odvolací důvody ponechal bez vypořádání, což je v rozporu s § 116 odst. 2 daňového řádu. Závěrem žalobkyně bez bližší argumentace sdělila, že považuje za inspirativní závěry usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 6. 2019, č. j. 12 To 58/2019-2638, a dále odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 9. 1998, sp. zn. II. ÚS 91/98.
9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí s tím,

že žalobní body se shodují s námitkami uplatněnými žalobcem v odvolání. Za bezpředmětné žalovaný označil námitky týkající se toho, že z důvodu neplatnosti smluv neměly být zdaněny úroky z poskytnutých půjček, že dodatečné platební výměry jsou nepřezkoumatelné a protokol o projednání výsledku postupu k odstranění pochybností je vadný, či že se žalovaný nezabýval všemi námitkami vznesenými žalobkyní. Žalovaný ve shodě s odůvodněním napadeného rozhodnutí zrekapituloval právní úpravu lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání na daň nižší a uzavřel, že v daném případě nebyla dodržena subjektivní propadná lhůta pro takové podání, a řízení proto muselo být dle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu zastaveno. Žalovaný se dostatečně vypořádal s podstatou věci a prezentoval odlišný právní názor od správce daně, s ohledem na nějž bylo bezpředmětné zabývat se odvolacími námitkami týkajícími se postupu správce daně v doměřovacím řízení. Důvodová zpráva k daňovému řádu není v kolizi se závěrem žalovaného. V daňovém řádu došlo oproti předchozí právní úpravě ke změně v nastavení objektivní lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání na nižší daň, stále je však třeba zachovat také subjektivní lhůtu, k čemuž v případě žalobkyně nedošlo.

10. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
11. Podle § 141 odst. 1 daňového řádu, zjistí-li daňový subjekt, že daň má být vyšší než poslední známá daň, je povinen podat do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém to zjistil, dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování a ve stejné lhůtě rozdílnou částku uhradit. Tato povinnost trvá, pokud běží lhůta pro stanovení daně. Poslední známá daň je výsledná daň, jak byla správcem daně dosud pravomocně stanovena v dosavadním průběhu daňového řízení o této dani.
12. Podle § 141 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, daňový subjekt je oprávněn ve lhůtě podle odstavce 1 podat dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování na daň nižší, než je poslední známá daň, jestliže daň byla stanovena v nesprávné výši; v tomto dodatečném daňovém přiznání nebo dodatečném vyúčtování nelze namítat vady postupu správce daně.
13. V daném případě je stěžejním bodem k vypořádání otázka lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání na daň nižší, než je poslední známá daň. Žalobkyně v tomto směru namítala, že právní úprava se významným způsobem změnila, když dle daňového řádu lze, na rozdíl od úpravy zákona o správě daní a poplatků, podat dodatečné daňové přiznání na daň nižší, dokud trvá lhůta pro stanovení daně podle § 148 daňového řádu. Z těchto důvodů také žalobkyně považuje za nepřijatelnou starší judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se subjektivní lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání na daň nižší, vzniklou za účinnosti zákona o správě daní a poplatků.
14. Soud musí konstatovat, že žalobkyni se nedaří rozlišovat mezi subjektivní a objektivní lhůtou pro podání dodatečného daňového přiznání, jejichž podstata je odlišná. Přestože v žalobě ve snaze zpochybnit argumentaci žalovaného hovoří o subjektivní lhůtě, jejíž

úprava v daňovém řádu se měla oproti zákonu o správě daní a poplatků změnit, následně při popisu toho, v čem dle žalobkyně tato změna spočívá, je popisována změna objektivní lhůty. Ke změně úpravy objektivní lhůty přitom nepochybně došlo, žalovaný tuto skutečnost nepopírá, přičemž podstata této změny je pregnantně vyjádřena v žalobkyní citované pasáži z důvodové zprávy k daňovému řádu.

15. V aktuální právní úpravě je povinnost (resp. oprávnění – v případě dodatečného daňového přiznání na daň nižší) podat dodatečné daňové přiznání v objektivní lhůtě zachycena v § 141 odst. 1 větě druhé daňového řádu. Lze tak objektivně, tedy, na rozdíl od subjektivní lhůty, bez návaznosti na vědomí daňového subjektu o určitých skutečnostech, učinit nejpozději před uplynutím lhůty pro stanovení daně. Žalovaný uzavřel, že objektivní lhůta pro podání dodatečných daňových přiznání byla ve věci žalobkyně zachována. Podstata výhrad žalovaného proti věcnému posouzení žalobkyniných dodatečných daňových přiznání a dodatečnému stanovení daně na jejich základě nespočívá v marném uplynutí objektivní lhůty, jejíž právní úprava doznala žalobkyní popsanych změn.
16. Pouhým jazykovým výkladem § 141 odst. 1 daňového řádu v návaznosti na odst. 2 téhož ustanovení však lze dospět k závěru, že aby bylo dodatečné daňové přiznání (ať již na daň vyšší nebo nižší) podáno včas, je třeba současně zachovat lhůty dvě. Jednak výše popsanou lhůtu objektivní, jejímž účelem je zachování právní jistoty tak, že po uplynutí delšího časového úseku již nebude znovu otevírána otázka daňové povinnosti daňového subjektu, a jednak lhůtu subjektivní, jež má přimět daňové subjekty, aby nově zjištěné relevantní skutečnosti sdělovaly správci daně obratem.
17. Počátek běhu subjektivní lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání (opět na daň vyšší i nižší) je vázán na zjištění konkrétních skutečností daňovým subjektem, z nichž plyne, že daň má být vyšší či nižší, než poslední známá daň. Subjektivní lhůta dle § 141 odst. 1 a 2 daňového řádu pak uplyne s koncem měsíce následujícího po měsíci, v němž daňový subjekt učinil takové zjištění. Podpůrně lze odkázat také na § 141 odst. 5 daňového řádu, dle něhož je daňový subjekt v dodatečném daňovém přiznání, a to bez rozdílu, zda je podává na daň vyšší či nižší, povinen uvést den, kdy zjistil, že daň má být rozdílná od poslední známé daně. Stanovení takové povinnosti by pozbývalo smyslu, pokud by se subjektivní lhůta, třeba i jen v případě dodatečného daňového přiznání na daň nižší, neuplatňovala.
18. Jestliže žalovaný odkázal na starší judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou žalobkyně považovala za nepoužitelnou, krajský soud uvádí, že i v novější správní judikatuře vzniklé za účinnosti daňového řádu již bylo vyjádřeno, že dodatečné daňové přiznání na daň nižší je třeba podat v subjektivní lhůtě vymezené v § 141 odst. 1 daňového řádu. Soud odkazuje např. na novější rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Af 30/2020-25 (rozhodnutí správních soudů dostupná na www.nssoud.cz), jenž dílčím způsobem shrnul také závěry odborné literatury a judikatury.
19. Městský soud uvedl, že: *Soud předně uvádí, že § 141 odst. 1 daňového řádu vymezuje jak lhůtu objektivní, tak lhůtu subjektivní. Subjektivní lhůta přitom počíná běžet okamžikem zjištění rozdílu mezi daní, která má být skutečně odvedena, a poslední známou daní, a končí uplynutím posledního dne měsíce následujícího po měsíci, v němž ke zjištění rozdílu došlo. Existence subjektivní lhůty pro podání dodatečného daňového (odvodového) přiznání a délka jejího běhu*

vyplývá přímo ze znění zákonného ustanovení a z jeho jazykového výkladu. Jestliže zákon váže povinnost, resp. u postupu dle § 141 odst. 2 daňového řádu oprávnění, k podání dodatečného daňového přiznání k okamžiku zjištění rozhodných okolností, a stanoví-li ve stejné větě ke splnění této povinnosti či oprávnění lhůtu, jedná se o lhůtu subjektivní, neboť k jejímu běhu je rozhodný okamžik, kdy subjekt rozhodné okolnosti zjistil (tedy nikoli okamžik, kdy rozhodné okolnosti nastaly, což by byl rozhodný okamžik pro běh objektivní lhůty). Objektivní lhůta podle věty druhé § 141 odst. 1 daňového řádu pak vymezuje nejzazší možný termín pro podání dodatečného daňového přiznání, kterým je konec lhůty pro stanovení daně dle § 148 daňového řádu. Uplyne-li jedna ze lhůt, zanikne povinnost, resp. oprávnění daňového subjektu, bez ohledu na to, že druhá lhůta ještě nebyla zcela vyčerpána. Takové pojetí objektivní a subjektivní lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání na daň nižší i vyšší vyznává i komentářová literatura k daňovému řádu a odborné články k tomuto tématu. Kromě žalovanou citovaného komentáře MATYÁŠOVÁ, L. a GROSSOVÁ, M. E., *Daňový řád: Komentář*, Nakladatelství Leges, který uvádí: *Dodatečné přiznání nebo vyúčtování lze podat jak v případě daně nižší, tak i v případě daně vyšší ve stejných lhůtách, a to do konce (kalendářního) měsíce následujícího po (kalendářním) měsíci, ve kterém daňový subjekt zjistil, že daň nebyla stanovena v nesprávné výši (subjektivní lhůta), nejdéle však do konce lhůty pro stanovení daně dle § 148 (objektivní lhůta), lze citovat též např. článek ZATLOUKAL, T., KRUPÍČKOVÁ, L., *Dodatečné daňové přiznání po 1. 1. 2011*, *Právní rozhledy* 6/2011, s. 207, v němž je konstatováno, že: Stejná subjektivní lhůta a pravidla pro její běh platí i pro podání dodatečného daňového tvrzení na daň nižší, než je poslední známá daň. Na rozdíl od varianty přiznání na daň vyšší je ovšem možnost jeho podání omezena pouze na existenci nových skutečností nebo důkazů. Také judikatura Nejvyššího správního soudu potvrzuje, že dodatečné daňové přiznání na daň nižší je třeba podat v subjektivní lhůtě podle věty první § 141 odst. 1 daňového řádu, jak lze zjistit např. z rozsudku NSS č. j. 1 Afs 238/2014-55, z bodů [23] a [24].*

20. Nad rámec uvedeného lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2020, č. j. 5 Afs 237/2018-41, či na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2021, č. j. 31 Af 28/2019-11, shodně podporující výše uvedené závěry. Lze tedy uzavřít, že i dle současné právní úpravy byla žalobkyně povinna podat dodatečné daňové přiznání v subjektivní lhůtě, jak byla popsána shora.
21. Soud se ztotožňuje s žalovaným také v tom, že dodatečná daňová přiznání byla v daném případě podána po uplynutí zákonné subjektivní lhůty. Dle názoru soudu by bylo možno dovodit i dřívější stanovení počátku a konce subjektivní lhůty, než jak to, v podstatě ve prospěch žalobkyně, učinil žalovaný, nicméně žalobní námitky ani nesměřují k tomu, že by snad byl počátek či konec subjektivní lhůty navázán na nesprávný okamžik, nebo že by lhůta neuplynula z jakéhokoli jiného důvodu, než proto, že, jak uvádí žalobkyně, neuplyne dříve než lhůta pro stanovení daně. Podstata žalobní námitky týkající se lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání spočívala v tom, nakolik se změnila právní úprava oproti staršímu zákonu o správě daní a poplatků, na což soud reagoval výše.
22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně vyjádřil nosné argumenty tohoto rozhodnutí, čímž mj. vypořádal argumentaci obsahem důvodové zprávy k daňovému řádu. Žalovanému je třeba přisvědčit, že jeho rozhodnutí není s žalobkyní citovanou pasáží důvodové zprávy v rozporu, neboť ta popisuje změnu v úpravě objektivní, nikoli subjektivní lhůty, jak bylo popsáno výše. Dospěl-li žalovaný k závěru o opožděnosti

dodatečných daňových přiznání, bylo jediné logické, že se za této situace nezabýval argumentací ohledně duševní poruchy žalobkyně, neplatnosti smluv apod. Žalovaný vysvětlil, že dodatečné platební výměry neměly být z popsanych důvodů vůbec vydány. Věcné vypořádání argumentace žalobkyně je z důvodu opožděnosti dodatečných daňových přiznání bezpředmětné, a proto není postup žalovaného rozporný s § 116 odst. 2 daňového řádu. Ze shodných důvodů se k naznačeným otázkám ostatně nevyjadřuje ani soud.

23. Povinnost správce daně stanovit daň ve správné výši nemůže znamenat popření právní úpravy zákonných lhůt pro podání dodatečného daňového přiznání. Pokud žalobkyně bez citace konkrétních pasáží a uvedení bližší argumentace odkázala na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové a Ústavního soudu, nemůže se soud k žalobkyní označeným judikátům vyjádřit, neboť není zástupcem žalobkyně a nepřísluší mu, aby sám v označených rozhodnutích dohledával pro žalobkyni příznivé závěry a s nimi se automaticky vypořádával.
24. Z uvedených důvodů považuje soud uplatněné žalobní body za nedůvodné. Současně nebyly shledány vady, pro něž by bylo třeba zrušit napadené rozhodnutí bez návrhu. Proto soud podanou žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když účastníci řízení s takovým postupem souhlasili.
25. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž vzniklé náklady soudního řízení nepřesáhly rámec běžné činnosti žalovaného. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon

advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 8. září 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu